

Детето: Добре тогава аз седна при тебе.../отива към него и сядна на пейката/
 Ама какво си приказваше одева бе чичо...Аз те слушам, а ти приказваш и приказваш... а моя е таяа дени...аз и за нея чух.

Ведбал: Значи и за нея чу...х...там не мога да ти кажа моя едени...но за себе си мога...Ито това съм аз, а тя е една моя приятелка...А ти си мой приятел
 Така, сега доволен ли си?

Детето: Аз съм много доволен, защото нико не знам за тебе... и ,право да си кажа не те разбирам...а какво работиш!!

Ведбал: Много мога да ти отговоря на тоя въпрос...мисля.

Детето: И аз мисля, но не мога много да мисля. И не докам...Мама казва че които много мисли трава пасе...

Ведбал/смяе се/ха-ха ха- хубаво казва майка ти! А ти как мислиш? Може ли човек да живее без да мисли?!

Детето: Чичо аз съм малък, не мога да ти отговоря...Какви ти.

Ведбал: Човек не може да живее без да мисли. А пък тези дете мислят умно и много смязват мислителни! Тъй!

Детето: А бе чичо ти от тях ли си?!...Какви, какви де!

Ведбал: А не онези са по голыми от мене...Едни такива...

Детето: Ами ти малък ли си? И ти си от тях тогава. Хубаво е...Мислиш...мислиш и казаш нямко уина приказна, а пък тези дете не мислят не могат да кажат уина приказна. Ти можеш ли да казваш приказки? Много обичам бе чичо. Много обичам!

Ведбал: Защо обичаш?

Детето: Тъй...като ми приказваш уини приказки става ми приятно!

Ведбал : О ,значи и ти си умно момче. Това не много радва. Ние ще станем с тебе бе голыми приятели./далече се чува пак "Мисно...мисно"

Детето: Вникат че че си възра. Колко ми е мъчно. Сбогом.

Ведбал: /бързо/ постпони. Ти ми много хареса. Ала утре вечер пак тука ще ти донесе книжка и ще ти приказвам приказки. Зна, а аз непременно да дойда.

Детето: Не дойда, сега сбогом!/подава си ръката/

Ведбал : /взема му топло ръчичката, мийва го за миг и го гледа в очите/ то виждаше...А утре да дойде пак! / в тоя момент изниква, като че ли червения излизе от алеите/

Червения: А...никога не можах да си представя че ще те срещна тука!

Ведбал: И аз също. Афинитет.

Червения: Като мислех че не мина тука, като пък имах някаква особена работа в тая Бч-бунар...и го в алеята на влюбените.

Ведбал: И не следих. Решил си тая ден да не провокирам.

Червения: Смяха се и смях, но мен ми е странно радостно, че те виждам. Не те ли вижда в последно време, домъчнявам ми.

Ведбал: С други думи станал съм ти необходимост, както и ти на мен. След заминаването на нашата компания в Виена и Берлин, ние си останахме с тебе двамамата да си гуваме самотно. Така е и тука законите на метала изиграха своята роля. Останахме си настука, а те сега вбургуватър ходят всяка вечер и в парка "Арлотенбург" се разкождат. Става ми мъчно понякога. Но, но капиталът не ни позволява, ний сме роби черни на труда. Но ти често цитираш закона на Греша...

Червения: Да...но лопата монета изтласква по добрата. Впречем той не жа да се